

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2009 / 9 / 23 december 2009

Inzake ...
bijgestaan door

verzoekende partij,

tegen ...
met maatschappelijke zetel te...
vertegenwoordigd door ...
en bijgestaan door ...

verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 15 oktober 2009 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van ... haar betekend bij aangetekende brief van 29 september 2009, waarbij haar de tuchtstraf wordt opgelegd van de schorsing tot en met 31 december 2009.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster is vast benoemd als arts.

Het bestuur start een tuchtonderzoek op 23 september 2008.

De volgende feiten worden ten laste gelegd:

“- Vastgestelde gebreken aan het verlenen van medewerking aan de goede organisatie van de CLB-dienstverlening door:

- onvoldoende naleven van werkafspraken;*
- onregelmatig deelnemen aan teamoverleg;*
- regelmatig laattijdig verwittigen van ziekteverloven of verlengingen;*
- onvoldoende naleven van termijnen en regels van het Arbeidsreglement;*
- het zich niet schikken naar de voorgestelde werkregeling vanwege de directie en het bestuur;*
- verpesten en verzieken van de werksfeer, zodat de meerderheid van de personeelsleden niet meer met u kan samenwerken en aldus de goede dienstverlening van het CLB in gedrang komt, met concrete stakingsdreiging vanwege de personeelsleden tot gevolg”.*

Op 8 oktober 2008 wordt verzoekster preventief geschorst tot 31 augustus 2009.

Bij aangetekende brief van 24 augustus 2009 roept de verwerende partij verzoekster op voor het tuchtverhoor dat plaatsvindt op 22 september 2009.

In een aangetekende brief van 29 september 2009 wordt aan verzoekster meegedeeld dat zij geschorst wordt bij tuchtmaatregel tot en met 31 december 2009. Het is deze beslissing die bij beroep van 15 oktober 2009 wordt aangevochten.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over het verloop van de procedure

Verzoekende partij dient een toelichtende memorie in op 10 november 2009. Het verweerschrift wordt ingediend bij aangetekend schrijven van 3 december 2009.

Er worden geen leden van de kamer gewraakt.

De verwerende partij roept volgende getuigen op:

- ...
- ...
- ...

De getuigen en de partijen worden gehoord door de kamer op 23 december 2009.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Verzoekende partij voert aan dat de beslissing is genomen door de raad van bestuur, terwijl het tuchtverhoor werd gehouden voor twee door de raad van bestuur gemachtigde personen. Zij acht de rechten van de verdediging geschonden doordat niet alle personen die de beslissing hebben genomen, verzoekster ook hebben gehoord in haar verdediging.

Het wordt niet betwist dat het tuchtverhoor werd afgenomen door twee personen daartoe gemachtigd door de raad van bestuur. De tuchtbeslissing wordt genomen op voorstel van de tuchtcommissie. In de tuchtbeslissing van 29 september 2009 wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: “Deze tuchtmaatregel werd bekrachtigd door de RvB van 24/09/09” Een beslissing bekrachtigen betekent: ze rechtskracht verlenen die ze zonder bekrachtiging niet heeft. Daaruit moet worden besloten dat de eindbeslissing is genomen door meerdere personen in de raad van bestuur die niet aanwezig waren bij het tuchtverhoor. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State en van de beide kamers van beroep voor het gesubsidieerd onderwijs dat dit een onaanvaardbare schending inhoudt van de rechten van de verdediging neergelegd in de verplichting om het betrokken

personeelslid te horen alvorens te beslissen. Dit brengt de nietigheid van de bestreden beslissing mee (KvB GVO/2000/3 en KvB GOO/2001/90).

De Raad van State stelt dat uit het feit dat de kamers van beroep oordelen in laatste aanleg (zie art. 69, § 2 DRP) volgt dat zij volle bevoegdheid hebben om een beslissing te beoordelen en ook dat het haar opdracht is om, indien de beslissing wordt vernietigd op grond van een herstelbare nietigheid, de procedure te hernemen op het punt waar het fout liep (RvS nr.155.470, 23 februari 2006).

4.2. Verzoekende partij stelt dat de tuchtbeslissing in wezen genomen is op grond van het feit dat verzoekster tewerkstelling weigert op een andere dan de haar in overeenstemming met het statuut toegewezen plaats. Onder verwijzing naar art. 45, § 2 DRP benadrukt de verzoekende partij dat een dergelijke wijziging in de plaats van tewerkstelling niet zonder haar instemming kan gebeuren en stelt dat zij niet kan worden gestraft voor het feit dat zij op de naleving staat van haar statutaire rechten.

Verzoekster was bij de aanvang van het schooljaar 2008-2009 vast benoemd voor 50% in ... en telkens voor 10% in Daarnaast was ze voor 30% tijdelijk aangesteld voor doorlopende duur in Om begrijpelijke redenen van een meer rationeel personeelsbeleid en omwille van moeilijkheden die zich voordeden in ... drong het bestuur bij verzoekende partij aan om een tewerkstelling tussen 80 en 50% in ... te aanvaarden. Het alternatief voorstel was het behoud van de bestaande tewerkstelling. Verzoekster koos voor de laatste formule maar zegde toch in stemmen met een formule van gedeeltelijke tewerkstelling gecombineerd met een verlofstelsel. Zij stond er echter op om de effectieve tewerkstelling voor 50% in ... te behouden. Zonder dat daarover een formele beslissing werd genomen verwachtte het bestuur uiteindelijk dat verzoekster de tewerkstelling in ... zou opnemen, wat door verzoekster geweigerd werd. De tenlastelegging “Het zich niet schikken naar de voorgestelde werkregeling vanwege directie en bestuur” heeft betrekking op deze weigering.

4.3. Ter zitting blijkt duidelijk dat het bestuur geen rechtsgrond inroept om verzoekster vanaf 1 september 2008 voor minstens 50% in ... tewerk te stellen. Het verwijt haar een gebrek aan loyale medewerking aan een beter personeelsbeleid dat tevens een in ... ontstane probleemsituatie moet helpen oplossen. Het bestuur wijst er ook nog op dat verzoekster met ingang van 1 januari 2009 vast benoemd is voor 100%, waarvan 40% in

De kamer van beroep moet vaststellen dat verzoekster hier geen tekortkoming aan een uit de rechtspositieregeling voortkomende verplichting ten laste wordt gelegd. De kamer ziet in dat aanstellingen en benoemingen voor opdrachten verspreid over afzonderlijke centra en afdelingen voor rationalisatie vatbaar is. Maar het bestuur kan dat probleem, dat voortkomt uit de eigen organisatie, niet oplossen met miskenning van door datzelfde bestuur toegekende statutaire rechten van het personeel. De loyauteitsverplichting van een personeelslid kan niet zover gaan dat het, op gevaar af om anders een tuchtstraf op te lopen, afstand zou moeten doen van een statutair recht. Dat is nog zo wanneer een alternatieve werkregeling mede is ingegeven door de zorg om een oplossing te vinden voor gespannen verhoudingen die op een bepaalde plaats van tewerkstelling zijn ontstaan. Het zich niet schikken naar een werkregeling die afwijkt van wat statutair is toegekend, kan niet als een tuchtfeit worden beschouwd.

4.4. Onder de tenlastelegging “vastgestelde gebreken aan het verlenen van medewerking aan de goede organisatie van de CLB-werking” vallen een aantal feiten van onvoldoende stipt opvolgen van leerlingendossiers, gebrek aan medewerking en inbreng in het team. Deze problemen zijn allereerst een kwestie van behoorlijk uitoefenen van de functie, wat het voorwerp is van een evaluatieprocedure. Naar het oordeel van de kamer van beroep toont het bestuur niet aan dat verzoekster met de aangehaalde tekortkomingen de grens heeft overschreden waar gebrekkig functioneren tevens tuchtrechtelijk laakbaar gedrag geworden is. Zo kan de verklaring dat verzoekster geen casussen ter bespreking voorlegt, niet zonder nadere argumentatie als “werkweigering” geduid worden zoals de verwerende partij dat doet.

Onder dezelfde tenlastelegging komen een aantal gevallen van onregelmatige of niet passend gemelde afwezigheden voor. De kamer van beroep gaat er van uit dat de aanwezigheid een strikte verplichting is voor elk personeelslid, waarop het bestuur zorgvuldig toeziet. Zoals bij elk tuchtfeit moet bij afwezigheid het schuldig karakter van de tekortkoming wel vast staan. Hoewel de kamer van beroep er begrip voor opbrengt dat niet te pas en te onpas “bewijsmiddelen” worden aangemaakt, moet hij toch vaststellen dat het dossier, retroactief opgemaakt, niet altijd toelaat om met volle zekerheid uit te maken wat zich precies heeft voorgedaan. Een feit valt vermoedelijk buiten de periode van zes maand vanaf de kennisname door het bestuur (stuk 1g). Soms is er niet meer dan woord tegen woord (stuk 1b). Er is ook nergens sprake van inhouden van salaris voor ongewettigde afwezigheid, een maatregel die strikt genomen voorgeschreven is en die ook voor het personeelslid een waarschuwing is dat onterechte afwezigheid ernstig wordt genomen. Het dossier toont wellicht aan dat verzoekster mogelijk niet altijd voldoende nauwgezet is geweest wat beschikbaarheid en aanwezigheid betreft. Dat er ook in die mate foutief gedrag was, dat van tuchtrechtelijk sanctioneerbare feiten sprake is, acht de kamer niet afdoende bewezen.

4.5. Dat verzoekster de werksfeer zou verpesten en verzieken - derde ingeroepen grondslag voor het opleggen van een tuchtstraf - wordt onderbouwd met drie verklaringen ondertekend door een groep personeelsleden. De onvrede die gesignaleerd wordt, heeft zoals blijkt uit het opschrift betrekking op de tewerkstelling van verzoekster. De draagwijdte van deze verklaring is echter minder duidelijk dan het bestuur voorhoudt. De derde brief vraagt enkel het einde van de onduidelijkheid van de tewerkstellingstijd en tewerkstellingsplaats van verzoekster. De aanzienlijke taakverzwaring waarvan de twee eerste brieven melding maken kan mede veroorzaakt zijn door frequente afwezigheid wegens ziekte. Nergens worden precieze feiten aangehaald die in tijd en ruimte kunnen worden gesitueerd. De onvrede moet daarom geacht worden te zijn veroorzaakt door de eerder besproken feiten waarvan de kamer oordeelt dat niet bewezen is dat ze het karakter van tuchtrechtelijk sanctioneerbare gedragingen hebben aangenomen. Uit de aangehaalde brieven kunnen geen nieuwe tuchtfeiten worden afgeleid en ze kunnen dan ook niet gelden als bewijs voor het bestaan van een derde zelfstandige grond voor het nemen van een tuchtmaatregel. Ook de door verwerende partij opgeroepen getuigen brengen daarvoor geen nieuwe feiten aan.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerd psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met unanimiteit

Artikel 1

De tuchtbeslissing van 24 september houdende schorsing tot en met 31 december 2009 wordt vernietigd.

Artikel 2

Er is geen grond voor het opleggen van een tuchtmaatregel.

Brussel, 23 december 2009.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK en mevrouw E. PALMAERS, de heren F. STEVENS en P. WILLE, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, P. GREGORIUS, L. VAN DEN BOSCH en J. VAN DER HOEVEN, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt mevrouw Lavrysen niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN